

Szegedi Ítéltábla
Bhar.II.365/2012/4.

A Szegedi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Szegeden, 2012. december 13. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A zaklatás büntette és más bűncselekmények miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** mint másodfokú bíróság 2012. május 7. napján kihirdetett **9.Bf.71/2012/11.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a :

A börtönbüntetést **90 (kilencven) napi tétel pénzbüntetésre enyhíti.**

A közügyektől eltiltásra, a feltételes szabadság megszüntetésére, valamint a feltételes szabadságból történő kizárásra vonatkozó rendelkezéseket **mellőzi.**

A pénzbüntetés egy napi tétel összegét **2.500.-(kettőezer-ötszáz) Ft-ban állapítja meg.**

Az így kiszabott **225.000.-(kettőszázhuszonötezer) Ft** pénzbüntetést meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Egy napi tétel helyébe egy napi szabadságvesztés lép.

Egyebekben a másodfokú ítéletet **helybenhagyja.**

Kötelezi a vádlottat a harmadfokú eljárás során felmerült **6.000.-(hatezer) Ft** bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a Gyulai Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Megállapítja, hogy a vádlott lakóhelye (irányítószám, Település, utca, házszám).

INDOKOLÁS:

Az Orosházi Városi Bíróság a vádlottat bűnösnek mondta ki rongálás vétségében [Btk. 324. § (1) bekezdés (2) bekezdés a) pont], zaklatás büntetében [Btk. 176/A. § (2) bekezdés a) pont (3) bekezdés a) pont] és lopás vétségében [Btk. 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés 1. fordulata] és ezért őt, mint visszaesőt halmazati büntetésül 1 év 8 hónap börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az Orosházi Városi Bíróság 1.B.210/2007/7. számú ítéletével, illetve a Békés Megyei Bíróság 2.Bf.66/2008/4. számú végzésével kiszabott 8 hónap fogházbüntetés vonatkozásában a feltételes szabadságot megszüntette, megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A vádlott ellen számvitel rendje megsértésének vétsége [Btk. 289. § (3) bekezdés] miatt indult eljárást megszüntette. Bár az elsőfokú bíróság ennek megállapítását elmulasztotta, ez utóbbi rendelkezés első fokon jogerőre emelkedett [Be. 588. § (2) bekezdés a) pontja], figyelemmel arra, hogy az eljárás megszüntetésére vádelejtés miatt került sor, így ezen rendelkezéssel szemben a Be. 346. § (5) bekezdés a) pontja alapján nincs helye fellebbezésnek.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést, elsődlegesen felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

A Gyulai Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta akként, hogy a vádlottat az ellene rongálás vétsége [Btk. 324. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont] és lopás vétsége [Btk. 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés 1. fordulat] miatt emelt vád alól felmentette, az ellene rongálással, valamint lopással elkövetett tulajdon elleni szabálysértések miatt folyamatban lévő eljárást megszüntette, a zaklatás büntetést [Btk. 176/A. § (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont] folytatólagosan elkövetettnek minősítette, a börtönbüntetést 4 hónapra enyhítette és a halmazati büntetesként történő kiszabásra utalást mellőzte, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az első- és másodfokon eljáró bíróságok bűnösség tekintetében hozott eltérő döntésére figyelemmel a Be. 386. § (1) bekezdés c) pontja alapján a harmadfokú eljárás lehetősége megnyílt.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és védője jelentett be fellebbezést elsődlegesen a vádlott felmentése, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában a vádlott és védője által bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak és a másodfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A fellebbezési nyilvános ülésen a védő a bejelentett fellebbezését fenntartva azt is sérelmezte, hogy álláspontja szerint az első - és másodfokú bíróságok nem tettek eleget indokolási kötelezettségüknek.

A harmadfokú bíróság a Be. 387. § (1) bekezdés szerint eljárva, a fellebbezéssel támadott másodfokú ítéletet és az ezt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást egyaránt felülbírálván megállapította, hogy az első- és másodfokú bíróságok hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértéstől mentesen folytatták le eljárásukat. Indokolási kötelezettségüknek is eleget tettek, megfelelő indokát adva annak, hogy a tényállás megállapítása során a vádlott tagadásával szemben miért a sértett vallomását és az azt alátámasztó egyéb bizonyítékokat - köztük (tanú neve)tanú vallomását - fogadta el.

Az ítélet tábla az iratok egybehangzó adatai alapján az ítélet tényállását az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette [Be. 351. § (2) bekezdés b) és c) pont, Be. 388. § (2) bekezdése].

Az Orosházi Városi Bíróság 2008. február 19. napján kelt vádlottal szemben hozott ítéletének száma helyesen 1.B.210/2007/7. szám. Az ezen büntetéssel kapcsolatos feltételes szabadság 2011. február 3. napjáig tartott, a büntetését 2010. április 24. napjával kell kitöltöttnek tekinteni.

Az Orosházi Városi Bíróság 3. B.151/2005/14. számú ítéletével kiszabott büntetésből a vádlott 2010. február 4. napján feltételes kedvezménnyel szabadult, a feltételes szabadság 2011. február 3. napjáig tartott. Ezen büntetést 2010.május 13. napjával kell kitöltöttnek tekinteni.

A tényállás 2. pontban írt cselekménnyel összefüggésben a sértett csak 2010. február 15. napján terjesztett elő magánindítványt, 2010. július 28. napján nem.

A vádlott 2010. február 4. és 2010. február 15. napja között fenyegette meg a sértettet a tényállás II. pont 1. bekezdésben írtak szerint.

A másodfokú bíróság ítéletének tényállása a fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel immár megalapozott lett, melyet az ítélet tábla a felülbírálat alapjául elfogadott.

Tévedett a városi bíróság és a törvényszék, amikor a sértett 2010. július 28. napján megtett tanúvallomását hatályos magánindítványnak tekintette.

Az iratokból megállapíthatóan a sértett tanúkénti kihallgatása alkalmával ezen a napon tett vallomásaiban valóban előadta, hogy a vádlott a korábbi feljelentésének megtételét követően is további két-három alkalommal megfenyegette, azonban a vallomásáról felvett jegyzőkönyv nem tartalmaz olyan nyilatkozatot, mely szerint a sértett ezen utóbbi cselekmények miatt a vádlott megbüntetését kérné.

A Be. 173. § (1) bekezdése szerint a magánindítvány előterjesztőjének bármely olyan nyilatkozatát, amely szerint az elkövető büntetőjogi felelősségre vonását kívánja, magánindítványnak kell tekinteni.

Mivel a sértett tanú ezen vallomásaiban ilyen jellegű kijelentést nem tett, az ítélet tábla álláspontja szerint 2010. július 28. napján magánindítvány előterjesztésére nem került sor.

Mivel a Btk. 183. § (1) bekezdése szerint a zaklatás büntetettének elkövetője kizárólag magánindítványra büntethető, tévedtek az első- és másodfokon eljáró bíróságok akkor, amikor a vádlott által a sértett sérelmére elkövetett zaklatás 2010. február 15. napját követően megvalósító részcselekményeit is a tényállás részévé tették.

Ez azonban nem érinti azt, hogy az első- és másodfokú bíróság a megalapozott tényállás alapján okszerűen következtettek a tényállás II. pontjával kapcsolatban a vádlott büntetőjogi felelősségére, és a törvényszék a törvénynek megfelelően minősítette a vádlott által elkövetett bűncselekményt, tekintettel arra, hogy 2010. február 15. napját megelőzően is több alkalommal került sor a sértett fenyegetésére. Így a törvénynek megfelelően járt el a másodfokú bíróság akkor, amikor a vádlott által elkövetett zaklatás büntetettét folytatólagosan elkövetettnek minősítette.

A jogi indokolás körében nem osztotta az ítélet tábla az első- és másodfokon eljáró bíróságok azon álláspontját, mely szerint a közös vagyon megrongálása nem bűncselekmény. Bár a Magyar Büntetőjog Kommentár a gyakorlat számára második kiadás második kötetének 772/5. oldalán kifejtésre kerül az, hogy "az idegen vagyontárgy fogalma azt is jelenti, hogy közös vagyon megrongálása nem bűncselekmény, rongálással valósul meg viszont, ha az elkövető a vagyontársak közösség megszüntetése után, a házastárs külön vagyonába tartozó dolgot megsemmisíti (BH 1983. 57.)", ezen jogi álláspont téves. A hivatkozásul felhívott BH 1983. 57. számú jogeset egyáltalán nem érinti a közös vagyon megrongálását, hiszen a jogesetben hivatkozott példa a vagyontársak közösség tényleges megosztását követően megvalósult cselekményre vonatkozik. Ugyanakkor a Büntető Törvénykönyvhöz fűzött Complexben található indokolás, valamint a Büntető Törvénykönyv magyarázata (Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó Budapest, 1986.) II. kötet 911. oldalán kifejti azt, hogy a bírói gyakorlat szerint a rongálás szempontjából az osztatlan közös ingatlan a

tulajdonostárs számára a mást megillető hányad mértékéig idegen, és ezért ezen az ingatlanon a rongálást megvalósíthatja, amellyel az ítéltábla is egyetért.

Ugyanezt az álláspontot foglalja el a Büntető Törvénykönyv magyarázata (KJK-KER.SZÖV.JOGI ÉS ÜZLETI KIADÓ Kft. Budapest 2004.) II. kötet 1356. oldalán kifejtettek szerint: "ezzel szemben az oszthatatlan közös tulajdonban lévő dolog idegen rongálás szempontjából, mert az elkövető az idegen dolog megrongálásával, vagy megsemmisítésével szükségszerűen a tulajdonostárs dolgát is megrongálja..."

Ez a vélemény kerül kifejtésre az 1469. BJD-ben is, mely szerint közös ingatlan szándékos megrongálása a tulajdonostárs által bűncselekményt valósít meg.

Tekintettel arra, hogy a vádlott a rongálás vétsége miatt emelt vád alól felmentésre került, az ítéltábla csupán ennek megállapítására szorítkozott.

Az ítéltábla a bűnösségi körülményeket vizsgálva, azokat annyival egészítette ki, hogy további enyhítő körülményként vette figyelembe a vádlott vonatkozásában azt, hogy egy kiskorú gyermekének tartásához tartásdíj fizetése útján hozzájárul.

Az így kiegészített bűnösségi körülményekre és a vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyára figyelemmel a harmadfokú bíróság megítélése szerint a másodfokú bíróság által megállapított büntetés eltúlzottan súlyos. A vádlottal szemben a büntetési célok szabadság elvonás nélkül is elérhetőek, ezért a büntetést a Btk. 51. § (1) és (3) bekezdése alapján pénzbüntetésre enyhítette és a Btk. 52. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett annak meg nem fizetés esetére történő átváltoztatásáról. A pénzbüntetés napi tételszámát az elbírált bűncselekmény tárgyi súlyához és az egyéb bűnösségi körülmények alapján állapította meg, míg az egy napi tételnek megfelelő összeget a vádlott vagyoni, jövedelmi, személyi viszonyához és életviteléhez mérten határozta meg a törvényi minimumban.

A büntetés enyhítésére figyelemmel az ítéltábla a közügyektől eltiltásra, a vádlottal szemben korábban alkalmazott feltételes szabadság megszüntetésére, illetőleg a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből történő kizárására vonatkozó rendelkezéseket mellőzte.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéltábla a felmentés érdekében bejelentett fellebbezéseket alaptalanoknak, míg az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezéseket alaposnak találta, ezért a másodfokú bíróság ítéletét Be. 398. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 397. §-a alapján helybenhagyta.

A harmadfokú bíróság a Be. 385. §-a alapján alkalmazandó Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a harmadfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az ítélőtábla a vádlott (sorszám) sorszámú lakcímet igazoló hatósági igazolványából megállapította, hogy a vádlott lakóhelye: (irányítószám, Település, utca, házszám).

Szeged, 2012. december 13.

Dr. Mezölaki Erik s.k. a tanács elnöke, Dr. Nagy Erzsébet s.k. a tanács tagja, előadó,
Dr. Katona Tibor s.k. a tanács tagja

A Szegedi Ítélőtábla Bhar.II.365/2012/4. számú ítélete és annak folytán a Gyulai Törvényszék 9.Bf.71/2012/11. számú ítélete a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2012. december 13.

Dr. Mezölaki Erik s.k. a tanács elnöke